

та територіальної організації влади в Україні: постанова Кабінету Міністрів України від 1 квітня 2014 р. № 333-р. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-%D1%80#n8>.

7. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 06.10.1998 № 280/97-ВР/ Відомості Верховної Ради України (ВВР). – Офіц. вид. – 1997. – № 24, ст.170. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/main/280/97-%D0%B2%D1%80>.

8. Про туризм: Закон України від 15.09.1995 №325/95-ВР/ Відомості Верховної Ради України (ВВР). – Офіц. вид. – 1995. – № 31, ст. 241. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/main/324/95-%D0%B2%D1%80>.

9. Про курорти: Закон України від 05.10.2000 №2026-III/ Відомості Верховної Ради України (ВВР). – Офіц. вид. – 2000. – № 50, ст. 435. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2026-14>.

10. Про упорядкування структури апарату центральних органів виконавчої влади, їх територіальних підрозділів та місцевих державних адміністрацій: постанова Кабінету Міністрів України від 12 березня 2005 р. № 179. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/179-2005-%D0%BF>.

11. Про центральні органи виконавчої влади: Закон України від 17.03.2011 №3166-VI/ Відомості Верховної Ради України (ВВР). – Офіц. вид. – 2011. – № 38, ст. 385. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3166-17/print>.

12. Стратегія реформування державного управління України на 2016-2020 роки: розпорядження Кабінету Міністрів від 24 червня 2016 р. № 474-р. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/474-2016-%D1%80>.

13. Про Кабінет Міністрів України: Закон України від 27.03.2014 № 794-VII/ Відомості Верховної Ради України (ВВР). – Офіц. вид. – 2014. – № 13, ст. 222. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-18>.

Орест КРАСІВСЬКИЙ

*д.і.н., професор, завідувач кафедри
європейської інтеграції та права
ЛРІДУ НАДУ*

РЕГІОНАЛЬНА ПОЛІТИКА В УКРАЇНІ: ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Політичний курс України на євроінтеграцію та намагання нашої держави посісти гідне місце в європейському співтоваристві потребує формування регіональної політики та реалізації моделі взаємовідносин з регіонами й управління ними, яка відповідає би принципам регіональної політики Євросоюзу.

В сучасній регіональній політиці України можна виділити три відносно самостійних періоди. Перший – від створення незалежної української держави до прийняття в 2001 р. «Концепції державної регіональної політики». Регіональну політику цього періоду можна охарактеризувати як адміністративно-регуляторну, яка була за своєю суттю «патерналістською»: державні органи центральної влади концентрували різноманітні ресурси на загальнонаціональному рівні і самостійно приймали рішення про спрямування їх на вирішення тих чи інших регіональних проблем. Це дозволяло певною мірою стримувати диспропорційність регіонального розвитку. Другий період у формуванні та функціонуванні регіональної політики, як законодавчо закріпленої, може бути визначений з часу прийняття «Концепції державної регіональної політики» в травні 2001 р., та включно з прийняттям «Державної стратегії регіонального розвитку до 2015 року» в липні 2006 р. – і до цього часу. Його можна охарактеризувати як модель «стимульно-компенсаційного» розвитку, суть якого полягає у створенні умов для прискореного розвитку успішних регіонів – стимулюванні зростання їх економічного потенціалу, підвищенні інвестиційної привабливості, зміцненні матеріальної бази та фінансового підґрунтя для функціонування органів місцевої влади та органів місцевого самоврядування з одного боку та запровадженні вирівнювальних, компенсаційних механізмів подолання соціально-економічних проблем відсталих регіонів. Таким чином досягатиметься зміцнення потенціалу розвитку регіонів та їхньої конкурентоспроможності та запобігання виникнення диспропорцій у регіональному розвитку. Державна політика за таких умов може бути визначена як ліберально – сфокусована, що дозволяє певною мірою зміцнювати відносини між центральною владою та регіональною і відповідає сучасному рівню соціально-економічного розвитку.

Третій період розпочато у 2014 році з прийняттям Концепції реформи місцевого самоврядування та територіальної організації влади (01.04.2014 р.), Законів «Про співробітництво територіальних громад» (17.06.2014 р.), «Про добровільне об'єднання територіальних громад» (05.02.2015 р.) та змін до Бюджетного і Податкового кодексів – щодо фінансової децентралізації. Такий процес дозволив формувати відповідно до положень Європейської хартії місцевого самоврядування значний дієвий і спроможний інститут місцевого самоврядування на базовому рівні – об'єднані територіальні громади (ОТГ), а відтак його можна охарактеризувати як модель адміністративно-децентралізаційну. Така модель характеризується тим, що процес децентралізації не тільки був запущений зверху, однак зустрів певний опір у органів самоврядування. Процес децентралізації має на меті максимальну фінансову та адміністративну незалежність громад від центральної влади. Однак такий процес є не завершеним через відсутність низки нормативно-правових документів. Так, Законопроект «Про визначення засад адміністративно-

територіального устрою України» вже пройшов необхідні процедури та готовий до прийняття та розгляду у Верховній Раді. В рамках чинної Конституції Він визначає засади, на яких має ґрунтуватися адміністративно-територіальний устрій України, види населених пунктів, систему адміністративно-територіальних одиниць, повноваження органів державної влади та органів місцевого самоврядування з питань адміністративно-територіального устрою, порядок утворення, ліквідації, встановлення і зміни меж адміністративних одиниць та населених пунктів, ведення Державного реєстру адміністративно-територіальних одиниць та населених пунктів України [1].

Також, важливою перешкодою на шляху успішної реформи децентралізації стає недостатність інституційної спроможності суб'єктів децентралізації, а саме об'єднаних територіальних громад. Через це Указом Президента України «Про першочергові заходи розвитку місцевого самоврядування в Україні на 2017 рік» підвищення інституційної спроможності місцевого самоврядування визначено одним із пріоритетів розвитку держави на 2017 рік. Також підвищенням інституційної спроможності ОТГ займаються й міжнародні донори. Основним інструментом тут виступає програма співпраці щодо підвищення інституційної спроможності громад U-LEAD.

Програма «U-LEAD» має на меті створення багаторівневої системи управління, яка була би прозорою, підзвітною та здатною швидко та ефективно реагувати на потреби громадян. Це включає дві основні цілі:

1. Посилення спроможностей ключових суб'єктів на національному, регіональному та місцевому рівнях з метою впровадження реформ регіональної політики та децентралізації (GIZ). Це включає в себе вертикальну та горизонтальну координацію та розвиток спроможності на всіх рівнях управління по всій Україні.

2. Розширення прав і можливостей об'єднаних громад з метою надання високоякісних послуг громадянам, що робить внесок у реформу децентралізації, яка триває в Україні (Sida). Для цього Sida уклала субконтракти зі Шведською асоціацією місцевих властей та регіонів, щоб підтримати до 600 центрів надання адміністративних послуг, які відповідають очікуванням громадян, та з Естонською академією електронного врядування, щоб розробити IT-рішення, які забезпечують надання відповідних послуг [2].

Підсумовуючи вищевикладене, підкреслимо, що третій період сучасної регіональної політики в Україні ще не закінчений. Уряду, громадам та суспільству необхідно вирішити низку важливих питань щодо співпраці між громадами та урядом, створення дієвої системи моніторингу суспільної думки, вирішення питання кадрового забезпечення ОТГ та їх фінансової незалежності. Однак загалом даний процес позитивно відображається на суспільно-політичному житті українського суспільства.

1. Проект Закону про засади адміністративно-територіального устрою України. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=63508.

2. Карта донорів децентралізації. – Режим доступу: <http://donors.decentralization.gov.ua/project/u-lead>.

Світлана МАЛОНОГА

*завідуюча єдиною оперативно-диспетчерською службою допомоги і медицини катастроф
Комунального підприємства «Одеський
обласний центр екстреної медичної допомоги
і медицини катастроф»*

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФОРМУВАННЯ ЄДИНОЇ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАТИВНОЇ СИСТЕМИ ЕКСТРЕНОЇ МЕДИЦИНИ

Одним з пріоритетів діяльності будь-якої соціально орієнтованої держави, статусу якої прагне набути Україна, є ефективний розвиток системи життєзабезпечення громадян країни, складовою якого є досягнення балансу між потребами громадян в якісних і доступних медичних послугах та можливостями щодо їх забезпечення.

Відповідно до Концепції Загальнодержавної програми «Здоров'я – 2020: український вимір», затвердженої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 31.10.2011 р. № 1164-р, підготовлені накази МОЗ України від 01.08.2011р. № 454 «Про затвердження Концепції управління якістю медичної допомоги у галузі охорони здоров'я в Україні на період до 2020 року» та від 19.09.2011р. № 597 «Про затвердження Галузевої програми стандартизації медичної допомоги на період до 2020 року» з метою удосконалення і подальшого розвитку системи управління якістю медичної допомоги, запровадження у вітчизняну систему охорони здоров'я сучасних механізмів забезпечення якості медичної допомоги.

Як зазначається в Маніфесті Європейської асоціації екстреної медичної допомоги, «Вчасно та добре організована допомога знижує летальність, тривалість та важкість раптових захворювань і травм, зменшує страждання пацієнтів» [3]. Отже, екстрена медична допомога за найвищими стандартами має бути доступною для кожної людини за необхідністю у будь-який час. Як показує європейський досвід [7; 8], організація інформаційної взаємодії усіх структурних елементів і служб системи екстреної медичної допомоги багато в чому залежить від наявності необхідного для цього правового поля.

Саме тому сьогодні в Україні виникла нагальна потреба пошуку і науково-методичного обґрунтування унормування відповідних механізмів формування інформаційної інфраструктури екстреної медицини України,